

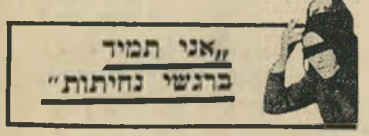
צעירה בת 22, מעלה בוידוי אישי את הווי סופרמרקס המין בתל-אביב

חיים על המצרכה

זהו חלקו השני של ראיון-הענק שקיימה כתבת "העולם הזה" צימורה כסלו עם יצאנית ישראלית, שכונתה לצרכי הכתבה בשם רותי.

בחלקו הראשון של הראיון, בגליון הקודם, סיפרה רותי כיצד הגיעה לזנות. בחלק זה היא מספרת איך נראה עולם הזנות הישראלי - לא מתוך דו"חות ומחקרים סוציולוגיים, אלא בעיניה של מי שנאלצת להתפלש בעצמה בכופ: כיצד מתייחס הישראלי לי גם כלקוח, וגם כאשר אינו נזקק לשירותיה - כיצד נראים החיים מחוץ לחברה, ובעיקר - מדוע שולט הייאוש, תמיד הייאוש, בחייה של צעירה בת 22.

לעמוד פה". אנחנו יודעות שזה פוגע בה. ויש אנשים שעומדים וצוחקים. בשבילם לראות זונה זה בידור. איך שאני שונאת את האנשים האלה. אלה בדרך כלל נשים שבאות עם הגברים שלהן. פעם, כשהייתי בהריון ועברתי ברחוב, כולם צעקו לי, תאונת עבודה! ואחז צעק לי, היום הכלבה שלי בהריון! זה גורא עם האנשים האלה - יותר טוב להיקבר. האנשים בחוף הם סאדיסטיים ורעים. במי קום שיגידו, אלוהים ישמור! הם עומדים וצוחקים.

ציפוי: אז אין לך שום קשר עם ה-אנשים ההגונים?
רותי: דווקא כן. יש לנו ידידים וידידות שהם לא עובדים. יש לי הרבה חברה הגונים ברמת-גן לא-נשואים ונשואים. יש ביניהם שגם יודעים שאני במקצוע, ומתי נהגים אלי יפה. החברות שלי מרמת-גן הן עקרות-בית. אני מדברת איתן על הילדים, על הבית, דברים כאלה. אבל אני תמיד ברגשי נחיתות. אפילו שאני יודעת שהם יודעים, אני רוצה לש-כוח מזה שהם יודעים. לפעמים קורה שהם מקללים, בן-זונה, ופתאום הם משתקפים, כדי לא לפגוע בי. לפעמים כשרוצה לבוא אלי חברה מה-מקצוע, אני אומרת לה לבוא עם חצאית קצת יותר ארוכה.

ציפוי: ואיך המשפחה שלך מתיחסת אליך?
רותי: האחים שלי גורא אוהבים אותי. למשל כשאני שבא לבקר אותי, קניתי לו נעליים, לקחתי אותו למסעדה והאכלתי אותו ארוחה על-הכיפס. הוא בן 12, והוא יודע עלי הכל. אבל אלוהים ישמור אם (המשך בעמוד 34)

ציפוי: רותי, ספרי לי עכשיו קצת, איך מתייחסים אנשים אל זונה?
רותי: כל העולם מנצל אותנו. כל דבר אנחנו משלמות יותר. האנשים ההגרי-נים רואים זונה, או כל מה שהם חושבים זה איך לנצל אותה. למשל אני עולה לטכסי, או בעלי ה-מוניות כבר יודעים שאני זונה. מה הם עושים? פשוט הם לא מפעילים את המונה. כל נסיעה קטנה לוקחים ממני חמש ל"י. בדרך כלל אני שותקת. אבל פעם למשל התרגזתי גורא. נסעתי עם קליינט, והנהג דווקא כן הפעיל את המונה. כשהגענו למלון ביקשתי ממנו שיחכה עד שארד. כשירדתי עם הקליינט, אני רואה שהוא הפסיק את השעון. "לא השתלם לי לחכות עם השעון, או הפסקתי אותו". הוא חיך, ואמר לי שהנסיעה הלון וחזור עם ה-המתנה תעלה לי 20 ל"י. ירדתי מהמכונית ואמרתי לו שלא אשלם פרוטה, ושילך למשטרה. הוא ירד אחרי רוצה להרביץ לי. הקליינט שהיה איתי בכלל לא התערב. בסוף חשבתי לי, מה אני צריכה בעיות עם המשטרה. נתתי לנהג את הכסף. גם בבת-קפה זה רגיל שלוקחים מאיתנו יותר. כשהגון נכנס לשותות כוס קפה הוא משלם חצי לירה. כשאני נכנסת אני משלמת לירה. ארוחת-הצהרים זה תמיד מחיר כפול. אבל אנחנו משלמות ושותקות, כי אחרת בעלי בתי-הקפה לא נותנים לנו להיכנס.

או שפעם גרתי בבית-מלון. בכלל לא הבא-תי קליינטים לשם. אבל בעלת המלון ידעה שאני זונה, או היא לקחה ממני פי שניים שכר-דירה. וחוק מזה הייתי צריכה לשלם לחוד כל פעם שרציתי לע-שות אמבטיה.

ציפוי: ומה בדבר אנשים סתם? לא כאלו שעושים איתכן עסקים?
רותי: האנשים ההגונים מסתכלים עלינו בעין לא יפה. נניח עובר זוג ב-רחוב, או הם נעצרים להם ועומדים מסתב-לים עלינו כמו איזה סרט. אבל גם אנחנו לא שותקות להם. אנחנו אומרים לבתורה: "אם את רוצה, את יכולה גם לבוא

